

Fortolkning af restance-kriteriet i kapitaldækningsbekendtgørelsen i relation til den interne ratingbaserede metode for kreditrisiko (IRB-metoden)

Spørgsmål:

Skal tilsynets fastsatte grænse på 1.000 kr. for detaileksponeringer i relation til defaultdefinitionens restancekriterium forstås som en absolut nedre grænse for, hvad der kan anses for væsentligt for den interne ratingbaserede metode for kreditrisiko (IRB-metoden)?

Svar:

Af defaultdefinitionen relateret til IRB-metoden fremgår af pkt. 31 i kapitaldækningsbekendtgørelsens bilag 8, at: "Det skal betragtes som misligholdelse fra modpartens side, hvis mindst en af de følgende betingelser er opfyldt:

....

b) Modparten har i over 90 dage været i restance med et væsentligt beløb....".

Væsentlighed defineres derefter i pkt. 34 i kapitaldækningsbekendtgørelsens bilag 8 som: "Et beløb i restance kan anses for væsentligt, hvis det overstiger følgende grænser:

a) 1.000 kr. for detaileksponeringer....".

Den fastsatte beløbsgrænse skal forstås som en absolut nedre grænse for, hvad der kan anses for væsentligt. Beløb på mere end 1.000 kr. kan, men skal ikke nødvendigvis, anses som væsentlige. Beløb under 1.000 kr. kan ikke anses for væsentlige.

Af CEBS GL10¹ fremgår i pkt. 240 vedr. IRB-metoden, at: "The materiality concept referred to in the "past due" criterion is interpreted as a way to avoid counting obligors as defaulted when they are past due merely for technical reasons or the amount in past due status is negligible. The materiality thresholds defined by the supervisors provide a minimum criterion for institutions....".

Som nævnt i GL10 er det vigtigt, at væsentlighedsbegrebet under IRB-metoden håndteres på en sådan måde, at såkaldte tekniske defaults undgås. Ved tekniske defaults forstås tilsynet defaults, der ikke er udtryk for reelle økonomiske vanskeligheder. Tilsynets fastsatte grænse tjener som en minimumsgrænse, og instituttet skal efterfølgende selv tilpasse væsentlighedsbegrebet til de faktiske forhold.

Videre fremgår af GL10, pkt. 241: "In addition to the threshold set by the supervisors, institutions might take into account other indications for the materiality of past due amounts that are suited to their obligors and facilities or the specificities of their market. However, such indications should be used in addition to the ones mentioned above, not as substitutes. When setting internal materiality thresholds, an assessment of the "cure rate" – i.e., the fraction of past due obligors that return to a non-defaulted status without the intervention of the institution – should be carried out by the

¹ Guidelines on the implementation, validation and assessment of Advanced Measurement (AMA) and Internal Ratings Based (IRB) Approaches, Committee of European Banking Supervisors (CEBS).

institution, in order to avoid counting obligors as defaulted that are in past due status merely for technical reasons and hence generating artificially low LGDs."

Det er tilsynets vurdering, at IRB-institutter ved restance på mere end 1.000 kr. for detaileksponeringer i 90 dage skal foretage en vurdering af, om restancen afspejler reelle økonomiske vanskeligheder. Det er endvidere tilsynets vurdering, at dette blandt andet kan foregå ved, at instituttet foretager en individuel konkret vurdering af, om restancen udgør et væsentligt beløb i forhold til modpartens samlede engagement eller sandsynlighed for default.

Det er dog samtidig tilsynets vurdering, at instituttet også kan vælge at anvende en fast beløbsgrænse uden dermed at foretage en konkret vurdering i de enkelte tilfælde. Beløbsgrænsen kan enten være absolut eller relativ. Den anvendte metode må dog aldrig føre til, at beløbsgrænsen bliver på mindre end 1.000 kr. Anvendelse af en fast grænse kræver, at instituttet på baggrund af analyser kan godtgøre, at den fastsatte grænse minimerer omfanget af tekniske defaults og samtidig identificerer reelle defaults. Efterfølgende skal instituttet løbende validere den valgte beløbsgrænse.

Restancekriteriet er ikke identisk for standardmetoden og IRB-metoden. For IRB-metoden gælder som anført, at instituttet selvstændigt skal forholde sig til, hvad der kan anses for væsentligt i modsætning til under standardmetoden, hvor bekendtgørelsen har specificeret en absolut beløbsgrænse. Angående tilsynets fortolkning af restancekriteriet under standardmetoden henvises til svaret under bilag 3, pkt. 21: Restance.

For øvrige eksponeringer gælder samme betragtninger, blot er beløbsgrænsen fastsat af tilsynet til 10.000 kr.